

ESGLÉSIA ROMÀNICA

PARRÒQUIA SANTA MARIA

Avda. Generalitat, 79. Tel. 93 718 01 50. D.P. 08210. Barberà del Vallès

PARRÒQUIA SANT JORDI

c. Francesc Casañas, 103. Tel-fax 93 711 21 01. D.P. 08204. Sabadell

Dip. Legal B-22793-86

FULL INFORMATIU

<http://www.esglesiaromanica.cat>

Nº 1555. 19 de juny de 2019

LA “FESTA” DE CADA ANY

Ridícula, és clar, per uns quants, salvant, doncs, tots aquells pels quals la celebració de la “primera comunió” dels seus fills tingui una significació que vagi més enllà de les pures aparences mundanes.

Parroquialment hem fet tot el que sabem i podem. Dos cursos de catequesi pels menuts: una trobada de formació mensual pels pares i una “missa catequética” per pares i petits cada més. Comprendreu que és ben poc si hem de valorar com caldria la significació de l’aconteixement

L’assistència a la catequesi dels nens i nenes sol ser regular i més o menys constant. La dels pares es redueix a la meitat, excepte la darrera en la qual donem les “normes” pel dia d’accés a l’Eucaristia. (A sant Jordi van venir tots ieureka! A santa Maria no van arribar a la meitat i ja m’explicareu com s’ho faran

aquestes famílies quan arribi el dia i ni ensumin de què va la cosa.

La darrera “suavíssima” relació amb una mare que venia abans d’hora per saber de què anava la cosa vaig anunciar-li que a la darrera reunió ho explicaríem. Va dir-me que no havien vingut mai a cap de les trobades ni a cap missa al llarg de dos anys i l’excusa era que els dos pares treballaven sempre, a tota hora, dissabtes, diumenges i dies feiners (i) vaig pensar que es deurién haver fet molt rics aquesta família amb tantes hores treballant. Vaig exposar-li el poc sentit que tenia tot això i si era convenient que la criatura accedís a l’Eucaristia; pocs dies després va venir el catequista corresponent a exposar-me la queixa que li havia fet davant la meva postura desenganyada. A hores d’ara no sé si vindrà o no, si la criatura celebrarà la penitència infantil que li correspon o si el dia de la “comunió” els pares també estaran treballant o si els he d’enviar “Nostre Senyor” per correu certificat...

Com veieu el paperot que ens toca fer als capellans i a les pobres catequistes és ben galdós amb tot i que ja no ens posem pedres al fetge, cosa que

Matteo Goffriller (1773)

No, no es ningún deportista antiguo de élite, novelista o músico; “solamente” un reconocido lutier -constructor de instrumentos de cuerda y demás- de manos de quien salió el violoncelo que Pablo Casals tocó a lo largo de 50 años y que ahora reposa en el apartamento de Marta Casals Istomin -Washington- asegurado en 10.000 dólares anuales y del cual sale cuando ella lo presta por uno o dos años a alguien del cual le han hablado como un músico insigne, el último el israelí Amit Pelet. Ella no quiere que se “duerma” en un museo para siempre (los instrumentos de cuerda y madera precisan estar en activo o su capacidad de vibración queda dormida hasta que tras un largo ejercicio despiertan de su sueño).

Marta Casals, discípula del maestro se casó con él (1957) a instancias ajenas cuando el maestro precisaba ayuda tras haber sufrido un infarto. Ella tenía 20 años, él 80. Murió en 1973 a los 96 años)

El insigne músico, defensor de la paz a ultranza y crítico hasta la radicalidad contra Franco y quienes toleraban/colaboraban con su régimen optó por hacer de su silencio musical una clamorosa protesta e instalado en Prada -Catalunya norte- protegió y ayudó a un sin número de exiliados republicanos, hasta, según dijo, agotar sus propios recursos.

Ha sido, dicen los expertos, el más perfecto intérprete de la música de J.S. Bach habiendo influenciado a todos los violoncelistas en su modo de tocar; su golpe de arco ha modificado el sistema de interpretación hasta hoy, y aquél del cual siendo un adolescente un profesor francés dijo despreciativamente que como español debía dedicarse a la guitarra acabó siendo una lumbrera musical en todo el mundo, como intérprete y como compositor.

Me satisface que Barberà del Vallès honre al gran maestro con un ensemble cultural que permita ampliar su conocimiento y su aprecio. Nosotros, desde la Románica y desde santa Maria y dentro de nuestras posibilidades nunca hemos dejado de favorecer las artes musicales, y la última muestra ha sido la construcción del órgano Spaeth que suena en cada calebración y se abre en la Temporada Musical de Conciertos -llevamos 13 realizadas- para disfrute gratuito de los amantes de la buena música.

AGENDA - INFORMACIONS

PARRÒQUIA SANTA MARIA

no vol dir que ens doni el mateix una cosa que l'altra i que no ens preocupem de la situació.

Prou sé que hi ha capellans i parròquies que "exigeixen" l'absolut compliment de tot el que marca la llei canònica -missa cada setmana i reunió de pares cada setmana, etc. I que a la primera falta esborren de la llista el menut i no accepten cap volta enrera. No m'agrada aquest estil amb tot i que celebro que els funcioni; segurament són partidaris del "palo y tente tieso", cosa que si acceptaria en qualsevol ordre de coses no pas en aquesta que hauria de sorgir de l'absoluta, volguda i necessària llibertat dels pares i dels infants. No està escrit enlloc que tothom hagi d'estar inscrit en algun sistema religiós; sí, però, que un cop escollit i acceptat ens esforcem una mica a ser conseqüents amb l'elecció que hem fet fet o hem acceptat.

Som ja en vigílies de les "primeres comunions"; dues "sessions" a santa Maria -dissabte 26- i dues a la Romànica -dissabte 2 de juny- amb les necessàries celebracions penitencials prèvies -dissabtes 18 i 25 de maig-

Que el Senyor ens doni força i coratge per veure i viure aquestes trobades eucarístiques i a vosaltres feligresos un xic de pietat pels qui per ofici i vocació duem a terme tan maldestrament la nostra tasca.

UNA LLETRA ANTIGA

La present carta data del març del 89 i quie en ocasió de la recordança que Barberà ha fet del gran mestre Pau Casals m'ha semblat oportú reproduir-la.

Es titolava així:

LLETRA DE LA MARTA MOTSERAT POL

... m'agradia tant de tornar a tenir un violoncel: podria tocar a l'església de s. Just i a la residència de la Palma (fins podria dedicar-me a l'ensenyament) Em surten lloc on poder tocar, però com que no tinc violoncel.... Hauria d'entrenar-me, però en pocs dies ho tindria de nou per la mà. Vaig ser alumne de Pau Casals, fins em deien la Paulina Casals. Vaig estudiar a l'Institut del carrer dels Arcs. Allí solia venir en Pau Casals d'incògnit. De joveneta i en mirar-me la mà va dir-me: quina bona mà, afegint que tenia bona oïda. En un any vaig fer dos cursos. En sentir Casals plorava perquè pensava que mai arribaria a tocar com ell. Ell, però, em deia que sí.

En fer el curs setè, la meva mare, que era pianista, em feu anar amb l'orquestra dels meus germans. Fou un recollir el fruit abans de ser madur. Vaig examinar-me als 17 anys de vuitè a la sala "Olivet". M'acompanyà el pianista Ribà. Vaig acabar rebentada. El mateix Pau Casals va afinar-me el violoncel abans de l'examen. El jurat em concedí "l'excelent" amb felicitacions. La meva mare no va deixar-me recollir el Diploma com tampoc la Beca que m'oferiren per anar-me'n dos anys a perfeccionar-me a Brusel·les.

AGENDA - INFORMACIONS

PARRÒQUIA SANT JORDI

Ella sentia passió pel meu germà petit que tocava el violí i va anular totes les meves pretensions. En morir ella l'orquestra es va desfer. Problemes entre germans va fer que pensés en casar-me i ho vaig fer amb el director d'orquestra Jaume Bienvenido. A l'any i mig se'm va morir d'un atac de cor. Vaig haver de marxar de la casa del meu marit per desavenències amb la meva sogra.

Vaig anar a raure a una pensió del carrer Tres Llits. Tenia encara el violoncel i anava de bar en bar tocant a canvi del que volguessin donar-me. Un dia en un bar i per tocar "Rosmarí" la policia em detingué (*acquí la sra. Pol demana no es faci públic el que va passar. Podem, pero, imaginar-nos-ho*)

Va seguir tocant als bars. L'entrada de la Televisió feu mimbar les possibilitats. Els bars cada vegada eren més petits i tenien "tele". El sindicat no pogué ajudar-me, em deia que no hi havia ingressos. Tampoc podia tocar pels carrers; això, abans era imprescindible. Primer ens hauríem mort de gana.

Vig començar a fer feines -despatxos i waters-, havia de fer-ho de genolls i vaig agafar artrosi. Vaig netejar durant 14 anys. No van cotitzar mai per mi. Com que els diumenges tocava en una orquestra a canvi de 100 ptes van pensar que ja cotitzava allí. Vaig quedar-se sense el dret a cap jubilació. En posar-me malalta vaig haver de deixar de treballar, veient-me obligada a vendre el violoncel. Algú del Liceu me'l va comprar.

(Avui a la sra. Marta Montserrat viu de l'assistència pública. Nosaltres volem -i farem- que tornin a tocar el violoncel. No li manca el pa just per aguantar el seu cos però li manca la m' suica per aguantar la seva ànima, Calen exactament 40.000 ptes. Un cop això sigui un fet vindrà a La Romànica amb els seus 80 anys i el "nostre-seu" violoncel per tocar "El cant dels ocells". Som-hi.

TRES MESOS DESPRÉS

... Al partirse el día un sol radiante besaba las milenarias piedras de la Romànica, arañando a un tiempo los cascos grises y férreos de los colosos del mar -infernales al cabo- de la armada amenazante, anclada -el rey Al frente- en las aguas de la ciudad condal...

... contenida emoción al iniarse la Eucaristía. El REY al frente- flotaba sobre la asamblea apretujada. Y Dª Maria Montserrat allí, abrazada a su violoncelo, un tanto rebelde y bronco por proletario y barato, sin padre de palosanto que lo ennobleciera... permanecía absorta, sus ojos a un tris de la tiniebla por cataratas- y su oído que también rechaza la agresión del ruido externo- se volvían hacia adentro, ensimismándola en la humildad y en el recuerdo cual si no le importara más que la belleza retenida en el colosal museo de su memoria.

Así inició el "Cant dels Ocells". El silencio pareció pegarse en la piel mientras las lágrimas ponían destellos en los rostros... Después el violoneclo saludó a Maria con el "Ave"... y cuando Cristo manso- nos bendijo desde la preciosa custodia -era Corpus- la reina de España entregaba ¡ay! no sé qué bandera a no sé qué ingenio naval, bendecida ¡Oh! por los clérigos a sueldo, mientras los cañones tronaban en el puerto...

Y volvió a tocar, está vez no para Dios sino para los hombres (si es que en la ofrenda al hombre no va incluída ya la mejor ofrenda a Dios) Una tempestad de aplausos, firme y compacta quiso premiar la vida y el arte de una mujer que no se rinde, Parecía no acabarse hasta que con preciosas palabras nos transmitió su emoción y su agradecimiento.